

POSUDEK OPONENTA BAKALÁŘSKÉ PRÁCE

Jméno studenta: Lukáš Gabriel

Název bakalářské práce: Venkovní mobiliář pro kampus Dejvice

Oponent: mgr Hubert Guzik, Ph.D.

FA ČVUT, 2020

Posudek:

Lukáš Gabriel si za cíl vytkl vytvořit nový mobiliář pro středový pás Technické ulice v pražském kampusu ČVUT. Zastaralé vybavení chce nahradit řešením vizuálně a uživatelsky přívětivějším, a zároveň vyzdvihnout „významné historické designy sedacího nábytku, který (...) formoval dnešní pohled na využití tvarosloví a materiály“. Proto tvary nového mobiliáře odvodil od vybraných ikonických příkladů nábytku z 2. pol. 19. a 1. pol. 20. století.

Po rešerši, zahrnující třináct židlí a křesel, si k následnému zpracování autor zvolil čtyři: židle Ton č. 18 a Hill House, křeslo Kubus a lenošku LC 4. Sledoval přitom zejména dva aspekty: působivou kompozici hmot a materiálové i technologické řešení. Předlohy, původně ze dřeva, kovu a kůže, Gabriel převedl do materiálů vhodných k umístění v exteriéru: betonu litého do forem doplněného o ocelové profily. Takto vytvořené čtyři sety seskupil v odpočinkové zóně kolem nově navržených cylindrických stolků (s kovovou deskou obsahující informaci o autorství předloh jednotlivých židlí). Celek doplnil betonovými cylindrickými odpadkovými koši.

Na práci oceňuji především:

1. Správnou identifikaci zásadního problému autorovi důvěrně známé lokality, pro niž navrhuje do jisté míry unikátní mobiliář, který by se mohl stát její vizitkou.
2. Důsledné respektování detailů původních dřevěných či kovových konstrukcí, které student převádí do sumárního otisku v betonu či vhodně kopíruje v kovových opěrácích u židlí Ton č. 18 a Hill House.

V roli oponenta bych ovšem měl poukázat především na diskutabilní stránky práce:

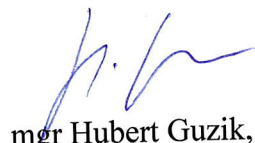
1. Za nejzásadnější považuji samotné zaměření produktové rešerše a fakt, že autor rozsáhleji neodůvodnil finální volbu předloh ani jejich ideovou vhodnost pro danou lokalitu. Jedním z deklarovaných cílů autora bylo, aby se realizace stala vizitkou kampusu (dokonce v barevné škále kovových profilů odkazuje na manuál ČVUT). Zároveň ale jako předlohy použil ikony designu, které s ČVUT souvislost nemají a jen dvě ze čtyř lze vůbec nějak spojovat s českými zeměmi (TON č. 18 a křeslo Kubus). Domnívám se, že šlo by pro danou lokalitu vytipovat předlohy, které např. vznikly na kreslicích prknech absolventů ČVUT (namátkou od Josefa Chochola, Antonína Heythuma či manželů Machoninových). Židle těchto autorů by myslím lépe dělaly vizitku kampusu a zároveň by stejně dobře posloužily jako ukázka ikon nábytkářství, což byl další z deklarovaných cílů Lukáše Gabriela („*edukace a seznámení i více laické veřejnosti s významnými designy sedacího nábytku*“). Nutno také poznamenat, že dle seznamu na konci práce autor při rešerši nevyužil odborných tištěných zdrojů, ale čerpal především z webových stránek výrobců či popularizační publicistiky.
2. V rešerši dále postrádám informaci, že postup spočívající v přenesení předlohy dřevěného či kovového nábytku do jiného materiálu není nijak ojedinělý. Zde by šlo zmínit např. práci *Grand confort, sans confort, dommage à Corbu*, kde švýcarský architekt a designer Stefan Zwicky přetvořil Le Corbusierovo křeslo LC2 z využitím betonu a kovového rámu.

3. Čtivost práce snižuje několik slohových neobratností, pravopisných chyb a překlepů. Ze závažnějších: na s. 10 by „*Austral Groop*“ mělo být správně Grupo Austral, v záhlaví na s. 12 by místo „*Eero Saarinen*“ měl být Eero Aarnio (jak je správně v dalším textu), na s. 13 by místo „*Aerne Jacobsen*“ mělo být Arne. Názvy jednotlivých židlí by měly být, jak soudím, přeloženy do češtiny.

Navzdory výtkám práci Lukáše Gabriela doporučuji k obhajobě. Autor dobře určil neutěšenou situaci u vstupu do kampusu a přišel s kreativním nápadem, jak ji vyřešit. Stejně tak si kladné hodnocení zaslouží, jakkoliv zčásti nedomyšlený, pokus o skloubení získaných praktických a historických poznatků v jednom projektu.

Navrhuji známku „B“.

V Praze, dne 22. 06. 2020

mgr Hubert Guzik, Ph.D.